

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Vášnivé
doteky

TARA PAMMIOVÁ

VÁŠNIVÉ DOTEKY

PŘEKLAD

BLANKA HEŘMÁNKOVÁ

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vybavené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Tara Pammiová

VÁŠNIVÉ DOTEKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Touch of Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Blanka Heřmánková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Vášnivé doteky, 2015 by HarperCollins Polska sp.
z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-2220-7 (EPUB)
ISBN 978-83-291-2221-4 (MOBI)
ISBN 978-83-291-2222-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kimberly Stantonová zírala na bílý kousek umělé hmoty ležící na nablýskaném mramorovém pultu dámské toalety. Hrdlo jí svírala hrůza, jako by ta věčička mohla ožít a zakousnout se do ní. V místnosti plné levandulové vůně potpourri a světla křišťálového lustru odrážejícího se od dokonalého chromu kohoutků to prostě vypadalo nepatřičně.

Minuty se proměnily v celou věčnost a tichý šum hlasů za dveřmi se sléval ve strašidelnou ozvěnu.

Srdce jí bilo stále rychleji a hlasitěji a břicho se svíralo úzkostí, která jí brala dech. Svírala mramorový pult a snažila se udržet na třesoucích se nohou.

A pak se na tyčince objevily dvě čárky. *Těhotná!*

Srdce jí málem vyskočilo z hrudi a nohy se roztřáslly tak, že se musela opřít o zeď, sklonit hlavu a soustředit se na dýchání, aby překonala náhlé hučení v uších.

Jedna chyba – kterou technicky vzato tedy udělala dvakrát – ji přece nemůže pronásledovat po zbytek života? Nebo může?

Pohnula chromovanou pákou a opláchla si prsty ledovou vodou. Zvuk vody dopadající do umyvadla přehlušil tlukot jejího srdce a pomohl jí soustředit se na dýchání.

Nádech, výdech...

Zavřela vodu. Narovnala se, aby dosáhla na ručník, a při pohledu do zrcadla ztuhla. Viděla kruhy pod očima, nezdravou barvu v obličeji, kůži napjatou na

kostech. Kapky vody potřísnily halenku a prosakovaly až na kůži.

Vypadala jako na pokraji nervového zhroucení. A možná nejen vypadala. Na takové věci ale neměla čas, zhroucení musí počkat. Přitiskla si prsty na spánky a vychutnávala si jejich chlad na rozpálené kůži.

Teď to nemůže řešit, tenhle problém musí počkat, až bude sama a bude schopná logicky myslet. V tuto chvíli jí nervy hrají z šoku, je třeba počkat, až to odezní. Pak posoudí vše znovu s chladnou hlavou a udělá vše, co bude třeba, aby to zvládla. Šok a bolest pro ni nejsou ničím novým.

Čert ví, proč si ten test musela udělat právě teď, když už ho nosila v kabelce víc než týden. Zřejmě to byl okamžik, kdy si její rozum vzal dovolenou. Poslední dobou ji bohužel takové okamžiky postihovaly dost často.

Vytáhla rtěnku a třesoucí se rukou si opravila líčení. Dlaní pak přešla po oblečení. Dotek hedvábí ji spolehlivě vrátil do reality. Musí se tam vrátit a zase korzovat mezi hosty, hlavně mezi vybranou skupinou investorů, kterou se zabývala už víc než šest měsíců. Šlo o investory, kteří projevíli zájem o její webový projekt *Pomoc pro každý den*.

Čekala ji prezentace, při níž je chtěla přesvědčit svým finančním výhledem na příštích pět let, aby investovali právě do *jejího* projektu, i když podobných nabídek určitě dostávali miliony každý den.

Musela je ujistit, že nedávný skandál, v němž figurovala ona, Olivie a Alexander, nemá nic společného s jejím podnikáním, naopak, právě to, že její projekt ten skandál přečkal, je důkazem jeho potenciálu.

Narovnala si sako a zamířila ke dveřím, v půlce kroku se ale zastavila. Vrátila se, vytáhla z koše použitý test a pečlivě ho zasunula do obalu, který nechala ležet u umyvadla, pak ho teprve vyhodila. Když zahrula za roh, zapotácela se silnou bolestí v břiše. Položila si ruku

na žaludek, vtáhla do sebe vzduch a čekala, až se vlna bolesti přejene.

Vyšla z toalety, od procházejícího číšníka si vzala sklenici minerálky a kývla na pozdrav starému příteli z Harvardu. Byla ráda, že pro tuto událost zajistila konferenční sál v jednom z pompézních manhattanských hotelů, i když její finanční ředitel se dost mračil.

Kim si ale nemyslela, že večer v kancelářských prostorách jejich společnosti v suterénu jedné z budov na Manhattanu by mohl být tím, co by posílilo důvěru investorů.

Pohlédla na hodinky značky Patek Philipe, dárek od otce k promoci na Harvardu, a vyzvala přítomné, aby ji doprovodili do místnosti, kde se měla konat prezentace.

S netypickou nechutí zapnula projektor. Až tady skončí, zůstane sama se svými myšlenkami. A bude muset přemýšlet o něčem, co už nemůže odkládat.

Stalo se to téměř v závěru prezentace.

Místo aby na velké obrazovce předvedla přítomným finanční vyhlídky její společnosti, sjela laserovým ukazovátkem na vzdálenou zeď. Přerušila se jí nit myšlenek – jako by jí někdo zmáčkl vypínač v mozku.

Pátrala očima mezi diváky, aby našla to, co ji vyvedlo z míry. Byl to jen pohyb, otočení tmavé hlavy, šepot nebo něco jiného? Snad si to jen představovala? Všichni a všechno v místnosti se na několik znepokojivých okamžiků rozplynulo v mlze. To ji tak vyvedl z míry ten test?

Probralo ji podivně hlasité ticho. Odkáslala si, trochu se napila a obrátila pozornost opět ke grafu na obrazovce. Dokončila prezentaci se staženým žaludkem.

Rozsvítila se světla a ona se s úlevou usmála. Když zahájila diskusi, zvedl se les rukou. Všechna čísla by mohla odříkat i v polospánku, vše o její společnosti se jí zarylo do mozku. Nejprve přišlo pár očekávaných otázek. Týkaly se kroků, které učinila, aby společnost

získala náskok před konkurencí, pak další čísla, statistika a údaje o rostoucích příjmech z reklamy. Ani to chvilkové zakolísání jí nemohlo vzít uspokojení z toho, že její tvrdá práce nese plody.

Zodpověděla poslední otázku, vypnula počítač a podívala se do publika. Byl tam. Důvod jejích bolestí břicha a bodavého strachu, že to hned tak nepřejde.

Diego Pereira. Muž, který ji svedl a bez jediného ohlednutí odkráčel pryč. A ona nosila v břiše jeho dítě.

Ztuhla na vyvýšeném pódiu a její kuráž poklesla kamsi do propasti. Bylo to stejné, jako když ji sestra-dvojče donutila jít na pouti na horskou dráhu. Cítila šílenou hrůzu, přesto věděla, že ta jízda jednou skončí. Proto se ovládla, zatnula zuby a držela se zpříma, i když Liv vedle ní křičela strachem a zároveň se smála. Dnes to ale nefungovalo. Jako vždy, když jí Diego vtrhl do života.

Instinktivně si položila ruce na břicho a upřela pohled někam doprostřed davu. Nedokázala se na něj dívat. Nesnesla by pohled do těch zlatých očí, které zavinily její pád.

Přinutila se hledět zpříma, soustředit se na další tváře lidí, kteří na ni byli zvědaví a chtěli si s ní promluvit. Byla to nejhorší půlhodina jejího života, Diegův pohled se do ní propaloval a hledal nějaké slabé místo, aby ji mohl ještě důkladněji zničit. Alespoň že jí to usnadnil a zůstal sedět vzadu, i když na ni stále upíral pohled.

Když kolem něj procházela, zachytila jedním osmícentimetrovým podpatkem za koberec a málem upadla. Stačil jen jemný závan jeho vůně, aby přestala dávat pozor na cestu. Proč je tady? Jaký krutý zvrat osudu ho sem přivedl právě v den, kdy zjistila, že je těhotná?

Diego Pereira bez pohnutí sledoval, jak Kim celá strnulá vyšla ze dveří konferenčního sálu a zavřela je za sebou. Byla nervózní – a jemu se to zamlouvalo.

Prolistoval vytištěnou dokumentaci a všímal si

každého detailu její prezentace. I přes jeho mizernou náladu to na něj zapůsobilo. Vlastně by ho to nemělo překvapovat. Její podnikatelský záměr byl nápaditý, prostě výjimečný. Stejně jako její společnost. Během tří let dokázala z pouhého poradenského sloupku vytvořit exkluzivní webový portál naplněný informacemi, s více než milionem členů a hlavně s dalším milionem zájemců čekajících na členství.

Zavřel oči a hned si ji před sebou vybavil. Formálně oblečená, v černých kalhotách zdůrazňujících dlouhé nohy a v bílé halence byla zosobněním profesionality, tak rozdílná od ženy vzdychající v jeho náruči ani ne před měsícem.

Během sledování její sebejisté prezentace málem zapomněl, proč vlastně do New Yorku přijel. Ale ten okamžik, kdy si ho všimla, ten stál za to. Na chvíli, jen na pár vteřin ztratila soustředění a těkala očima po publiku. U ní to bylo to samé jako vyděšený výkřik u průměrné ženy.

Jenže na ženě, s níž se oženil, nebylo nic průměrného. Byla krásná, skvělá, sofistikovaná, zosobněná dokonalost, jen citu měla asi tolik jako kus kamene.

Kamene, který se chystal vykopnout ze svého života. Bylo na čase jít dál a její nepatrné projevy nervozity rozhodně nestačily na zažehnání jeho hořké zášti.

Zamířil k výtahu a stiskl tlačítko do desátého patra. Když vyjel k jejímu apartmá, vytáhl pozlacenou kartu, kterou za úplatu získal od hotelového sluhy, a otevřel si dveře.

Vešel dovnitř a zavřel za sebou.

V tu chvíli ho zasáhla jemná vůně konvalinek. Bylo to jako úder do břicha, zraňující víc než všechny ty skutečné, které za svůj život utřžil. Vtáhl ji do plic, malý kousek ženy, jež se mu tak už zase dostala do krve. Jeho tělo okamžitě zareagovalo jako narkoman, který dostal svou dávku.

Prohlížel si apartmá, luxusní koženou sedací soupravu,

mahagonový stůl, na němž ležely její desky a notebook. Vedle pohovky byla opřená luxusní černá kabelka. Apartmá přesně odpovídalo své majitelce – prvotřídní, bezchybné a dokonale chladné.

Otočil se za zvukem dveří po své pravici.

Vstoupila, zavřela dveře a vyčerpaně se o ně opřela, čelo lesklé potem. Zamračil se, vzbudila jeho zvědavost.

Když ho zpozorovala, lesklá ústa se jí zachvěla. Na okamžik si položila ruce na břicho. Byla nápadně bledá a ruka, již si otřela čelo, se chvěla.

Hleděl na ni s rostoucí zvědavostí. Sako zmizelo a bílá hedvábná blůzka bez rukávů a se špičatým výstřihem se jí lepila k tělu. Hrdlo zdobil zlatý řetízek a na zápěstí se leskly značkové hodinky s velkým ocelovým ciferníkem.

Pak mu oči sjely k ňadrům rýsujícím se pod tenkým hedvábím.

Polkl a raději odvrátil pohled. Vzpomínka na to, jak mu její ňadra padla do ruky, ho připravila o dech spolehlivěji než ruka tisknoucí mu průdušnici. Stále cítil, jak se chvěla rozkoší pod jeho dotyky, jak vzrušující byla její horká kůže. Zaplavily ho nevíтанé vzpomínky a představy, které ho připravovaly o dech a kterým se nedokázal bránit.

Oči se jí rozšířily a v čokoládových hlubinách spatřil stejné vzpomínky a pocity. Dokonale ji vyvedl z rovnováhy, i přes sofistikovanost, již si navlékala jako druhou kůži.

Natáhl se k ní. „Jsi v pořádku, *gatinha*?“

Přejela si dlaní po tváři a zanechávala růžové stopy prstů na bledé kůži. Udělala krok zpátky a začala rovnat věci na již dokonale urovnaném stole. Když odsouvala pero na stranu, třásly se jí prsty. Byla víc než jen nervózní.

„Ne, nejsem,“ pokrčila elegantními rameny. Takové prosté přiznání bylo pro ni neobvyklé. „To ale není nic divného, když vidím *tebe*, nemyslíš?“

Pozvedl obočí a opět zkrátil vzdálenost mezi nimi. „Z pohledu na mě se ti dělá špatně?“

Sevřela okraj desky stolu, až jí zbělely klouby. „Pohled na tebe mi připomíná mé nezodpovědné a hloupé chování, na které bych raději nevzpomínala.“

Zasmál se. „Ani na ty příjemné chvíle?“

Tváře jí zalil ruměnec. Narovнала ramena v obraně a raději se posadila do koženého křesla. „Proč jsi tady, Diego?“

Se zájmem sledoval, jak si přehodila nohu přes nohu a vzhledla k němu vzhůru.

Nervozita, kterou u ní ještě před chvílí pozoroval, kamsi zmizela. Vypadala sebejistě, beze stopy hněvu nebo rozčilení. Dobrý výkon na to, že se naposled setkali tváří v tvář před měsícem, napůl nazí v jeho posteli. On pak vstal, oblékl se a řekl jí, že s ní skončil.

V jejím hlase teď ale nepozoroval ani špetku výčitek kvůli *jeho* tehdejšímu chování. Ten její klid se do něj zarýval jako nůž do dřeva. Vždycky z něj dostala to nejhorší – všechnu frustraci z toho, jak jím cloumala touha, zatímco ona vypadala, jako by se jí nic nemohlo dotknout.

Sedl si ke stolku proti ní a natáhl nohy tak, že mezi nimi zůstala uvězněna. Navzdory svým instinktům otevřel složku na stole, aby dokončil to, proč přišel. „Tvoje prezentace byla vynikající.“

„Nečekám na uznání zrovna od tebe.“ Odtáhla se co nejdál a vystrčila bradu.

Zasmál se. Nijak ho nepřekvapil návrat její sebejistoty. Pokud šlo o společnost, byla jeho manželka silou, s níž bylo dobré počítat. „To je tvoje obvyklá odpověď potenciálním investorům?“

Odfrkla, ale u ní i to vypadalo elegantně. „Je to odpověď muži, od něhož nemůžu čekat nic dobrého, jak už vím.“

Diego se zamračil. „Vážně? Takový já jsem?“

Vytrhla mu složku z ruky a on zacítil jemný závan

vůně. Hned se v něm uvnitř všechno stáhlo, ale neodolal a nasál jí co nejvíc. Je pro něj jako droga! Stačí dvě minuty v její společnosti a on...

Znechucen sám nad sebou raději zahnal myšlenky na to, co spolu prožívali. Nemá zapotřebí si *tohle* připomínat.

„Svoji pomstu už jsi přece dostal, Diego. Po tom, jak jsem před šesti lety odešla z našeho manželství, jsi odmítl rozvod jen proto, abys mi zabránil vzít si Alexandra. No a před čtyřmi týdny jsi mě svedl a opustil. To ti nestačí?“

„Když vidím, jak jsi vplula zpátky do svého způsobu života? Nejsem si jistý.“

Něco jí problesklo v hnědých očích. „Zatáhla jsem sestru a Alexe do skandálu a ohrozila jsem všechno, na čem Alex pracoval.“

„Zase jde jen o *ně*, a ne o tebe. Z mého pohledu se tobě nic nestalo, tobě se *nikdy* nic nestane.“

Přejela si prsty po šíji a uhnula pohledem. Bylo z ní cítit napětí. „Tehdy ráno jsi mě tam nechal naprosto poníženou, připadala jsem si jako hlupák. Cítíš se už líp?“

Chtěl vidět hněv, bolest, a to všechno slyšel teď v jejím hlase, jenže mu to bylo pořád málo a přišlo to pozdě. Dokonce i po tom všem z ní jakousi emoci vyloudil jen projevem zájmu o její úžasnou společnost.

„Možná,“ pokrčil rameny a sundal si sako.

V očích se jí objevil strach. „Řekni mi, co ode mě chceš slyšet, abys nechal mou společnost na pokoji. Jak můžu zabránit jejímu zničení, které zřejmě plánuješ?“

„A já myslel, že tvoje důvěra ve společnost je neotřesitelná, že vaše strategie nemá chybu?“

„Nemá, pokud se nezaměříš na to, abys ji zničil,“ odsekla. V hlase jí znělo obvinění, strach a jakási zvrácená zvědavost. „O *tohle* jde, ne? Jakmile ti někdo zkříží cestu a zklame tě, rozhodneš se ho zničit. A teď přišla řada na mě.“

Narovnala se a složila ruce do klína, nadra se jí dmula vzrušením. Jeho sebeovládání i rozum dostávaly zabrat.

„Před šesti lety jsi myslel jen na pomstu, tvým jediným cílem bylo zničit svého otce. A bylo ti úplně jedno, koho při tom zraníš. Z jeho malé firmy jsi vytvořil impérium zahrnující energetiku i těžbu. Pokud bych měla věřit médiím – a protože tě znám osobně, tak bych jim i věřila –, podivuhodně často o tobě psali jako o bastardovi. Rozdrtil jsi každého, kdo se ti postavil do cesty. Včetně vlastního otce.“ Vyskočila z křesla a začala přecházet po celé délce místnosti. „Nemám ve zvyku ztrácet drahocenný čas bojem proti nevyhnutelnému. Takže ať už se chystáš udělat cokoli, udělej to. Nevzdám se ale bez boje. Moje společnost...“

„... pro tebe znamená všechno, že ano? Tebe by měli předvádět jako důkaz toho, že ženy mohou být stejně bezcitné a bezohledné jako muži.“ Cítil, jak v něm znovu doutná hněv.

Podívala se na něj zmateně. „Proč mám pocit, že to není kompliment?“

„Protože není.“

Přejela prsty po parapetu. „V tom si nemáme co vyčítat, Diego. Proč už toho nenecháš?“

Popošel blíž, takže viděl svůj odraz v jejích očích, pohyb ramen, jak zrychleně dýchala. Očima mu sjela k ústům a v něm začala vřít krev. Bylo těžké nevzpomínat, jak blaženě vzdychala v jeho náruči a jak ho obemkla nohama kolem pasu.

Kdyby ji políbil, možná by ho neodstrčila. Kdyby jí přejel bříškem palce po pulzující tepně na krku, roztála by mu v rukách jako vosk. Byl to snad důvod, proč ho to k ní tak táhlo? Od té doby, co se jí dotýkal a líbal ji, měl pocit, že mu patří, ona i všechny její myšlenky, emoce, její nitro.

Sevřel ruce v pěst a zalykal se zhnusením nad sebou. Před šesti lety jí na ostrově dovolil, aby se mu dostala

pod kůži a ona pak na šest let zmizela a nechala po sobě jen dopis.

To už nedovolí, nikdy!

Potřeboval začít znovu, aniž by ho pronásledovaly vzpomínky na ni. Měl by udělat to, proč přišel, a vypařit se – *hned*.

„Uvědomil jsem si, kde jsem udělal chybu, v tu chvíli, kdy jsem opustil ostrov,“ řekl. Nedokázal přestat a odříci si toto poslední zadostiučinění. Nikdy netvrdil, že je skvělý chlap, narodil se jako bastard a *zůstal* jím dodnes. „Přišel jsem, abych tu chybu napravil.“

Kim se třásla po celém těle a hučelo jí v uších. „Chybu?“ Měla tak stažené hrdlo, že to skoro nedokázala vyslovit. Jemu se leskly oči a horní ret se zvlínil vědoucím úsměvem.

„Zapomněl jsem na jednu drobnost, i když byla vlastně ze všeho nejdůležitější.“ Z kapsy kabátu vytáhl svazek papírů a posunul je na stole blíž k ní. Cítila napětí v každé buňce těla a písmo na známých dokumentech se jí vlnilo před očima.

„Potřebuji tvůj podpis na rozvodové papíry.“

Snažila se popadnout dech. Neškodně vypadající dokumenty narušily její obranné zdi a dovnitř se drala bolest, kterou se už dávno naučila necítit. Přesně tohle chtěla dlouhých šest let, aby mohla napravit chybu a zapomenout na hloupý sen, který nikdy neměl šanci stát se realitou.

Vlhkýma rukama uchopila dokumenty.

„Moji lidé ve vile nikdy nedokázali najít kopie, které jsi přinesla.“ Mírná zvědavost v jeho slovech ji ještě více roztřásla. *Nemohli je najít, protože je sama roztrhala hned po té první noci, kdy se s ní Diego miloval.*

Ne, *nemiloval*. Měl s ní sex, aby se pomstil. Aby jí ukázal, o co přišla, když ho opustila. Na ženu s nadprůměrným IQ měla tendenci příliš opakovat chyby, když šlo o Diega.

Obracela dokumenty v rukách. *Je to tady.*

Diego jí zmizí ze života a už nikdy si nebude muset připomínat pošetilosti, jichž se dopustila ve jménu lásky. Držela v rukách to, po čem toužila celé roky. A na jednu nedokázala udělat prostý úkon – vzít do ruky pero.

„Mohl jsi mi to poslat prostřednictvím svého právníka,“ řekla tiše, šok a zmatek, které celý večer držela na uzdě, jí svíraly žaludek. „Místo toho jsi přišel osobně.“

Opřel se o stůl, číselka z něj chladná arogance a jakési neformální kouzlo. Nemohlo ale zakrýt kruté uspokojení patrné z křivky úst. Chtěl krev a kroužil kolem ní jako hladový žralok, který ucítil oběť. „Přece si nedám ujít příležitost rozloučit se s tebou navždy.“

„Máš tím na mysli, že chceš vidět důsledky svého pochybného svádění?“

„Svádění?“ zachmuřil se. „Proč si nepřiznáš, že jsem tě vůbec *nemusel* svádět?“ Přitáhl ji k sobě dřív, než stihla zareagovat. „Co to o nás vypovídá? I po šesti letech stačilo pár hodin vzájemné blízkosti, a skončili jsme spolu v posteli. Tedy spíš opření o zeď.“

Žaludek jí udělal kotrmelec a začala ji pálit kůže. Měl pravdu. Pokud jí byl nablízku, byl sex to jediné, na co dokázala myslet. Žhavý a neovladatelný. A taky největší chyba jejího života, kterou spáchala dokonce dvakrát.

Radši by umřela, než by přiznala, jak moc pravdy je v jeho slovech, mnohem víc, než si on sám uvědomuje. Popadla pero a třesoucí se rukou podepsala první papír. Pak zvedla bradu a pohlédla na něj. Posbírala v sobě všechny negativní emoce a vychrlila je na něj: „Není to nic jiného než podmíněný reflex, jako u těch Pavlovových psů. Je jedno kolik let uplynulo, prostě tě vidím, a mám chuť na sex. Snad proto, že jsi byl můj první... nebo protože jsi v tom tak dobrý?“

Papíry se snesly na podlahu s výhružným zašustěním. Vztekla ji k sobě přitáhl, tělo horké touhou. Provokovala ho svou chladnou reakcí. Trpce se ušklíbl. „Samozřejmě, zapomněl jsem, že naše plavba, těch pár měsíců,